

Sygn. akt IV U 234/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Kurowska
Protokolant:	sekr. sądowy Dominika Orzepowska

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy S. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek odwołania S. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 11 stycznia 2016 r. nr (...) (...) - (...) - (...) - (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że nie było podstaw do wydania decyzji o odmowie umorzenia należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

SSO Beata Kurowska

Sygn. akt: IV U 234/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 11.01.2016 roku, nr: (...), na podstawie art. 83 ust. 1 pkt. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 1 ust. 13 pkt. 2 ustawy z 9.11.2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność odmówił S. F. umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy za wskazane w decyzji okresy i kwoty.

Z uzasadnienia decyzji wynikało, że w dniu 28.07.2014 roku organ rentowy wydał decyzję nr: (...) o warunkach umorzenia należności, która uprawomocniła się z dniem 2.09.2014 roku. Jak wynikało z tej decyzji w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji ubezpieczony winien był uregulować należności niepodlegające umorzeniu, jednak tego nie zrobił, ponieważ do 2.09.2015 roku nie uregulował kosztów egzekucyjnych

niepodlegających umorzeniu należnych komornikowi sądowemu. Organ wskazał, zatem, że warunki umorzenia nie zostały przez ubezpieczonego spełnione, i Zakład odmówił umorzenia zaległości z tytułu nieopłaconych składek.

W odwołaniu od tej decyzji S. F. wniósł o jej zmianę, wskazując, że nikt z pracowników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ani ustnie, ani pisemnie, nie poinformował go, że do 2.09.2015 roku winien był opłacić koszty egzekucyjne, co zostało bezzwłocznie uczynione po uzyskaniu takiej informacji (pismo z ZUS z dnia 11.12.2015 roku – należność opłacona dnia 18.12.2015 roku).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu podkreślił, że koszty egzekucyjne od należności niepodlegających umorzeniu zostały opłacone przez skarżącego dopiero w dniu 22.12.2015 roku, a więc po upływie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji określającej warunki umorzenia.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

W dniu 23.05.2014 roku ubezpieczony S. F. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z wnioskiem o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie ustawy abolicyjnej z 9.11.2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. 2012, poz. 1551) za okres od 31.12.1998 roku do 1.12.2005 roku. Ubezpieczony wskazał, że wnosi o umorzenie nieopłaconych należności za cały okres prowadzenia działalności.

(okoliczności bezsporne, vide wniosek – k. 1 plik II akt ZUS)

Pismem z 10.07.2014 roku organ poinformował wnioskodawcę, że jako stronie przysługuje mu prawo czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji możliwość wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszania żądań. Nadto organ poinformował skarżącego, że osoba prowadzącą sprawę jest J. N., a informacje można zyskać pod wskazanym numerem telefonu.

(dowód: pismo ZUS z dn. 10.07.2014 r. – k. 2 plik II akt ZUS)

W dniu 28.07.2014 roku organ rentowy wydał decyzję nr: (...), w której w pkt. I określił, że według stanu na dzień 23.05.2014 roku umorzeniu będą podlegały należności z tytułu składek na:

a) na ubezpieczenia społeczne - za okres 05/2002 – 04/2004, 07/2004 - 11/2005

w łącznej kwocie: 42.825,29 zł, w tym z tytułu:

składek – 18.905,69 zł;

odsetek – 23.814,00 zł;

kosztów upomnienia – 105,60 zł.

b) na ubezpieczenie zdrowotne - za okres 05/2002 – 04/2004, 07/2004-11/2005

w łącznej kwocie: 12.561,45 zł, w tym z tytułu:

składek – 5.556,85 zł;

odsetek – 6.899,00 zł;

kosztów upomnienia – 105,60 zł.

c) na Fundusz Pracy - za okres 05/2002 – 04/2004, 07/2004-11/2005

w łącznej kwocie: 3.145,58 zł, w tym z tytułu:

składek – 1.344,98 zł;

odsetek – 1.695,00 zł;

kosztów upomnienia – 105,60 zł.

W pkt. II decyzji stwierdzono, że warunkiem umorzenia wskazanych należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu. Należności z tytułu składek za okres od 1.01.1999 roku nieobjęte postępowaniem o umorzenie należy uregulować w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji wraz z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty włącznie zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z 13.10.1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2013, 1442 oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Rady Ministrów z 18.04.2008 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 78, poz. 465 ze zm.).

W uzasadnieniu tej decyzji oprócz opisu stanu faktycznego i przytoczenia treści przepisów ustawy z 9.11.2012 roku o umorzeniu należności powstałych tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność organ rentowy wskazał jedynie, że w trakcie postępowania ustalono, że na dzień złożenia wniosku na koncie wnioskodawcy figurują należności z tytułu składek zarówno podlegające umorzeniu jak i należności niepodlegające umorzeniu na podstawie powyższej ustawy.

W decyzji ani jej uzasadnieniu nie wskazano należności składkowych niepodlegających umorzeniu.

Decyzja ta została doręczona odwołującemu w dniu 1.08.2014 roku, a uprawomocniła się w dniu 2.09.2014 roku.

(dowód: decyzja z dnia 28.07.2014 r. – k. 4 plik II akt ZUS)

Pismem z 16.03.2015 roku skierowanym do Komornika Sądowego w G. organ rentowy poinformował, że odwołujący złożył wniosek o umorzenie należności na podstawie ustawy abolicyjnej z 9.11.2012 roku. W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych prosił o podanie informacji o stanie zaległości z tytułu kosztów egzekucyjnych niepodlegających umorzeniu. W załączeniu przekazał informacje umożliwiające wyliczenie tych kosztów, które winny być opłacone przez skarżącego do 2.09.2015 roku. Jednak komornik nie udzielił na nie odpowiedzi. Wnioskodawca również nie otrzymał do wiadomości kopii pisma kierowanego przez organ rentowy do komornika.

Ponownie dopiero w dniu 28.10.2015r. organ rentowy zwrócił się do komornika Sądowego w G. o podanie informacji, czy wnioskodawca uiszczył zaległości z tytułu kosztów egzekucyjnych niepodlegających umorzeniu. Pismem z dnia 10.11.2015r. komornik poinformował, że należności te nie zostały uiszczone.

Pismem z 10.11.2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym wG. w odpowiedzi na powyższe pismo poinformował, że koszty egzekucyjne od należności niepodlegających umorzeniu nie zostały opłacone przez odwołującego.

(dowód: akta egzekucyjne k.22 , akta ZUS)

Jednocześnie, w dniu 17.02.2015 roku doszło do podpisania układu ratalnego między wnioskodawcą, a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. Termin spłaty ostatniej raty wyznaczono na dzień: 20.01.2017 roku. Odwołujący realizował układ terminowo.

(bezsporne)

Wnioskodawca w czasie kilkukrotnych kontaktów z pracownikami ZUS nie był informowany przez organ rentowy, ani komornika o wysokości kosztów postępowania egzekucyjnego. Skarżący uzyskał zapewnienie, że dla uzyskania

umorzenia jest obowiązany jedynie terminowo opłacać raty zawartego układu. Pozostawał zatem w przeświadczeniu, że układ ratalny obejmuje też koszty egzekucyjne niepodlegające umorzeniu.

Ubezpieczony kontaktował się kilkakrotnie z pracownikami ZUS-u w sprawie regulowania należności w związku z wszczętym postępowaniem abolicyjnym, ostatecznie podpisując także układ ratalny określającym płatność ostatniej raty na styczeń 2017r. co też uczynił, wywiązując się z zawartej umowy z organem rentowym. W trakcie tych kontaktów żadna z pracownic ZUS nie poinformowała wnioskodawcy o konieczności uiszczenia konkretnej kwoty tytułem niepodlegających umorzeniu kosztów egzekucyjnych. Dopiero w grudniu 2015r. gdy pracownica ZUS-u telefonicznie poinformowała go o nieopłaconych kosztach egzekucyjnych wnioskodawca kwotę: 1.636,85 zł, niezwłocznie uiszczył.

(dowód: zeznania M. P. e-protokół z 8.11.2016 roku i K. J. e-protokół z 24.01.2017 roku, zeznania skarżącego e-protokół z 8.11.2016 roku).

Pismem z 31.12.2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w G. poinformował organ rentowy, że koszty egzekucyjne od należności niepodlegających umorzeniu zostały opłacone przez skarżącego w dniu 22.12.2015 roku.

(dowód: pismo z 31.12.2015 r. – k. 62 akt komorniczych na k. 22 akt sprawy)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma opracowany tryb rozpatrywania wniosków na podstawie ustawy abolicyjnej. W ramach tej procedury inne komórki zajmują się rozliczaniem konta płatnika, a inne realizacją dochodów. Z praktyki wynika, że ubezpieczeni zgłaszają się do komórek bezpośrednio. Po wpływie wniosku o umorzenie do ZUSu, w przypadku stwierdzenia, że jest prowadzone postępowanie egzekucyjne, kierowany jest wniosek o zawieszenie i sporządzany wykaz tytułów wykonawczych podlegających umorzeniu.

(dowód: zeznania M. P. e-protokół z 8.11.2016 roku i K. J. e-protokół z 24.01.2017 roku, akta egzekucyjne k.22 , akta składkowe ZUS)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Powyżej ustalony stan faktyczny był pomiędzy stronami zasadniczo bezsporny, a poza tym w całości możliwy do ustalenia przez Sąd na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach organu rentowego, wskazanych powyżej, wiarygodności, których strony nie kwestionowały, a które nie budzą też wątpliwości Sądu, co do ich prawdziwości.

Sąd dał wiarę zarówno zeznaniom świadków jaki i zeznaniom odwołującego, gdyż podawane przez świadków i ubezpieczonego okoliczności przebiegu postępowania w sprawie jego wniosku z 23.05.2014 roku znajdowały oparcie w zebranych w sprawie dokumentach.

Biorąc pod uwagę tak ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie - art. 477⁹ kpc, art. 477¹⁴ kpc (postanowienie Sądu Najwyższego z 22.02.2012 roku, II UK 275/11). Tylko w zakresie, który obejmuje decyzja podlega ona kontroli sądu, zarówno pod względem formalnym, jak też z uwagi na jej merytoryczną zasadność. Zatem rozpoznając odwołanie ubezpieczonej, Sąd zobligowany był skontrolować czy w stanie prawnym i faktycznym istniejącym na dzień wydania zaskarżonej decyzji odmawiającej umorzenia zaległych składek, decyzja wydana została w sposób prawidłowy i zgodny z prawem.

W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja wydana została w efekcie pierwotnego wniosku ubezpieczonego o tzw. abolicję na podstawie ustawy z 9.11.2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Zgodnie z treścią art. 1 ust. 1 tej ustawy na wniosek osoby podlegającej w okresie od 1.01.1999 roku do 28.02.2009 roku obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i

rentowemu oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z 13.10.1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych - która przed 1.09.2012 roku zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 8, innej, niż wymieniona w pkt. 1 umarza się nieopłacone składki na to ubezpieczenie za okres od 1.01.1999 roku do 28.02.2009 roku oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału ZUS, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. Zgodnie z ust. 6 umorzenie należności, o których mowa w ust. 1 skutkuje umorzeniem nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy za ten sam okres oraz należnych od nich, za ten sam okres odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału ZUS, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. W myśl ust. 8 Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję określającą warunki umorzenia, w której ustala także kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6, z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych, z kolei zgodnie z ust. 10 tego przepisu warunkiem umorzenia należności jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji o umorzeniu należności zaległości z tytułu składek niepodlegających umorzeniu oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych.

Zgodnie z ust. 11 tego przepisu niepodlegające umorzeniu należności, o których mowa w ust. 10, podlegają spłacie w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 8. W przypadku, gdy w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności, z wyłączeniem składek finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, zostaną rozłożone na raty albo zostanie odroczony termin ich płatności, warunek, o którym mowa w ust. 10, uważa się za spełniony po ich opłaceniu. (ust. 12). Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję o:

1. umorzeniu należności, o których mowa w ust. 1 i 6 - po spełnieniu warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12, lub
2. odmowie umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6 - w przypadku niespełnienia warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12. (ust. 13)

Wreszcie zgodnie z ust. 16 artykułu 1 ww. ustawy od decyzji, o których, mowa w ust. 8 i 13, przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i na zasadach określonych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych.

Reasumując cytowana ustawa przewiduje swoistą dwustopniowość w rozpoznawaniu wniosku ubezpieczonego o tzw. abolicję – reguluje bowiem dwa postępowania prowadzone przez ZUS, z których każde kończy się wydaniem merytorycznej decyzji. Najpierw ZUS winien prowadzić postępowanie w sprawie określenia warunków umorzenia należności, a następnie, po uprawomocnieniu się pierwszej decyzji (warunkowej) - postępowanie w sprawie umorzenia należności. Warunkiem umorzenia jest spełnienie przez ubezpieczonego warunków określonych w decyzji warunkowej - spłaty w terminie ustalonym w decyzji kwoty należności niepodlegających umorzeniu, która to kwota również winna zostać skonkretyzowana w tej decyzji. W braku spełnienia tych warunków ZUS musi wydać decyzję odmawiającą umorzenia. Jak zatem widać, aby w ogóle możliwe było wydanie decyzji w przedmiocie umorzenia lub odmowy umorzenia zaległości z tytułu składek, najpierw winna zostać wydana decyzja warunkowa, określająca warunki umorzenia oraz ustalająca kwoty zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i fundusz pracy łącznie z odsetkami, które abolicji nie podlegają.

W niniejszej sprawie decyzja warunkowa wydana w dniu 28.07.2014 roku w pkt. I zawierała wyszczególnienie należności, które - po spełnieniu warunku opisanego w pkt. II decyzji - podlegają umorzeniu. Jednak w pkt. II wskazano ogólnikowo, że warunkiem umorzenia jest spłata należności niepodlegających umorzeniu – w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, bez wskazania, wprost jaka to jest kwota i z jakiego tytułu. Podkreślenia wymaga fakt, że określając warunki umorzenia organ rentowy nie wskazał nawet ogólnie, że oprócz należności składkowych niepodlegających umorzeniu ubezpieczony winien uregulować jakiegokolwiek inne należności, a zwłaszcza koszty egzekucyjne. Uzasadnienie decyzji nie zawierało także wskazania konkretnych kwot odzwierciedlających

sumę zadłużenia z tytułu składek na poszczególne fundusze i nie informowało w ogóle ubezpieczonego o kosztach egzekucyjnych, które powinien zapłacić, przestając na stwierdzeniu, że pozostają na jego koncie należności z tytułu składek niepodlegające umorzeniu.

Ubezpieczony przyznał wprawdzie, że miał świadomość co do obowiązku uiszczenia kosztów egzekucyjnych, to jednak okoliczności związane z podpisaniem układu ratalnego z ZUS spowodowały u niego przekonanie, że koszty te zostały uwzględnione przy określaniu wysokości zobowiązania, które wnioskodawca miał zapłacić do 20.01.2017 roku, tj. do dnia upływu terminu zapłaty ostatniej raty układu. Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego ubezpieczony udał się do ZUS, gdzie obliczono jego należne do zapłaty kwoty zaległości, łącznie z odsetkami i opłatami dodatkowymi, a kwoty te wnioskodawca zobowiązał się uiszczyć zawierając układ ratalny. Żaden z pracowników organu, w tym pracownica prowadząca jego konto w ZUS, ani komornik, nie poinformował ubezpieczonego o kosztach egzekucyjnych poniesionych w postępowaniu egzekucyjnym, mimo, że - zdaniem Sądu - było to ich obowiązkiem. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Giżycku wskazał wysokość tych kwot dopiero w piśmie kierowanym do ZUS już po upływie rocznego terminu do zapłaty należności niepodlegających umorzeniu. Sąd zważył także, że organ zaniechał nawet informowania wnioskodawcy o czynnościach mających umożliwić komornikowi wyliczenie kosztów egzekucyjnych, a które winne były być opłacone przez skarżącego do 2.09.2015 roku. Wnioskodawca nie miał zatem świadomości, że jest to przedmiotem ustalenia, czy też komornik odpowiedział na pisma Zakładu, czy określił ich wysokość oraz kiedy miało to miejsce. Sąd miał też na uwadze fakt, że wnioskodawca pozostawał z stałym kontaktem z pracownikiem organu rentowego – p. K. J. (2) – z uwagi na posiadane zadłużenie z tyt. składek – jednakże żadna ze wskazanych osób, wiedząc o zadłużeniu wobec ZUS, nie wskazała mu kwoty kosztów egzekucyjnych, które jest obowiązany uiszczyć chcąc skorzystać z dobrodziejstwa ustawy o tzw. abolicji.

Biorąc te wszystkie okoliczności pod uwagę należy stwierdzić, że nie tylko decyzja ZUS z 28.07.2014 roku nie odpowiadała wymogom określonym przez ustawę abolicyjną zawartych w art. 1 ustęp 8 tej ustawy tj. nie zawierała koniecznego elementu, jakim jest ustalenie kwoty zaległości z tytułu składek niepodlegających umorzeniu oraz nie wskazywała w jakiej kwocie wnioskodawca winien uiszczyć niepodlegające umorzeniu koszty egzekucyjne. (wyrok SA w Gdańsku z dnia 10.12.2014r. III AUa 671/14). Podkreślenia wymaga, że postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony podjął działania, które miały umożliwić mu wykonanie decyzji ZUS, sformułowanej jednak w taki sposób, który nie pozwalał mu wykonać jej prawidłowo. W organie rentowym wskazano odwołującemu tylko kwoty należności składkowych, które winien zapłacić (realizując układ ratalny), zapewniając go, że są to właśnie te kwoty, które wskazane zostały ogólnikowo w pkt. II decyzji warunkowej, jako należności niepodlegające umorzeniu. Okoliczność, że podane przez pracownika ZUS kwoty nie wskazywały kosztów postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego działającego przy Sądzie Rejonowym w Giżycku, pomimo zapewnienia pracownika organu odmiennej treści, że nie może obciążać ubezpieczonego. To rzeczą ZUS było ustalenie w sposób prawidłowy kwoty zaległości i należnych kosztów oraz skonkretyzowanie w decyzji warunkowej obowiązku zapłaty wszystkich należności w sposób zrozumiały dla ubezpieczonego. Obowiązek taki wprost wynikał z przepisów ustawy i winien być przez organ rentowy respektowany. Zdaniem Sądu obowiązkiem Zakładu było też informowanie strony o czynnościach związanych z ustaleniem wysokości kosztów egzekucyjnych, chociażby przez przesyłanie pism adresowanych do komornika „do wiadomości” odwołującego, aby miał realną możliwość uzyskania informacji o wyliczeniu i wysokości zadłużenia.

Sąd rozpoznając odwołanie ubezpieczonego zobowiązany był wszechstronnie zbadać trafność zaskarżonej decyzji. Postępowanie dowodowe w zakresie zarzutów postawionych przez odwołującego uzasadnia wniosek, że zaskarżona decyzja jest wadliwa w całości. Niezasadne było ustalenie, że ubezpieczony nie spełnił w terminie warunku wskazanego w przepisie art. 1 ust. 13 pkt. 2 ustawy, skoro warunku tego nie skonkretyzowano w decyzji z dnia 28.07.2014 roku a ponadto w toku postępowania przed organem rentowym nie poinformowano ubezpieczonego o konieczności uiszczenia konkretnej kwoty kosztów egzekucyjnych niepodlegających umorzeniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku, stwierdzając brak podstaw do odmowy umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne.

/-/ SSO Beata Kurowska